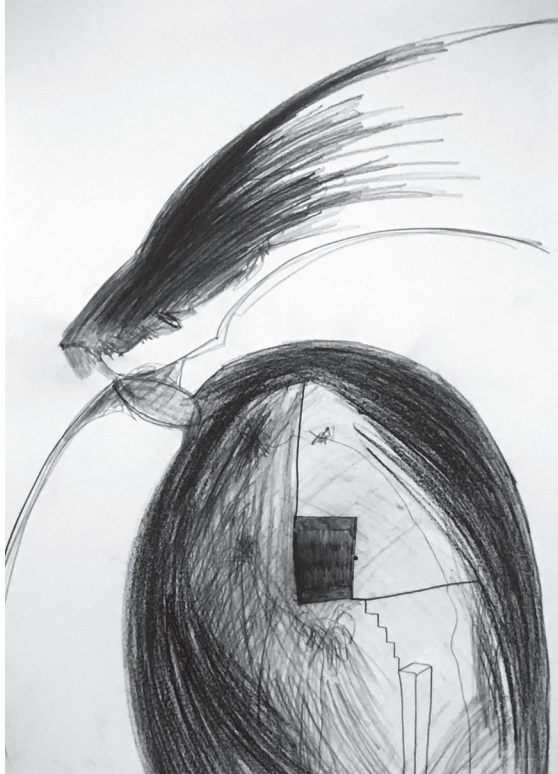

HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA
RIJEKA

Ana Pavičić

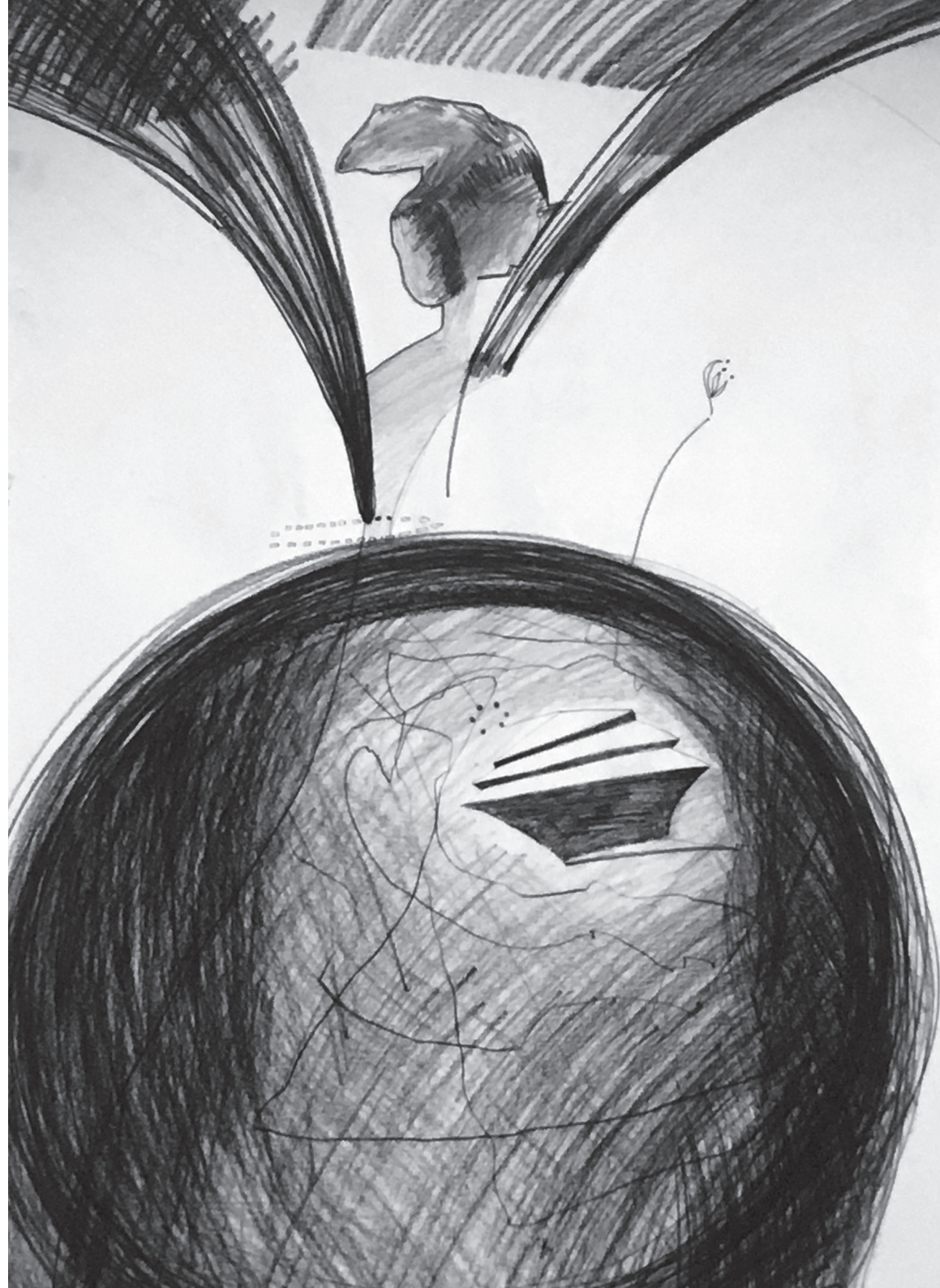

Izložba crteža Ane Pavičić inspirirana je tradicijom, pričama i mitologijama te položajem i ulogom žene danas. U liku žene ona pronalazi osnovu svojeg rada, nadahnuće za misli i djelovanje, za priču koja prati njezine radove iskazane u senzibilnosti pokreta, stvaralačkog i nezaustavljivog procesa promjena.

U prošlim ciklusima umjetnica se bavila bojom i njezinim apstraktnim značenjem, jednostavnim i meditativnim pojavnostima u kojima su se nizale površine. Raznorodni, metaforični i prozirni slojevi oslikavali su raspoloženja pružajući estetiku slike vrlo neposrednu i svježju. Međutim, nova serija radova u fokusu ima figuru, a tehnika je jednostavna, to su crteži bazirani na brzom i nesputanom pokretu ruke, na profiliranim i sugestivnim tragovima, na sivim tonovima koji izviru iz podloge bjeline da bi se u intenzivnim i zgusnutim ritmovima utopili u naglascima crnila. Prevladava element dinamizma, iluzije kretanja koju postiže simultanim sekvencama linija na istoj plohi. Prostor unutra kojeg se kreće nebitan je i zanemaren, čist u svojoj bjelini usmjerava našu pažnju na tijelo u plesu i ritmu stvorenih kružnica. Splet grafitnog rukopisa sadrži svu snagu emocije i dinamike, nezaustavljivu i autentičnu pokretačku silu bića, njezin fluid i karakter. Iz vrtloga linija stvara se silueta, to je božica, biće iskreirano u zanosu pokreta, nastalo u prepletu formacija i značenja. Zanosna u svom plesu ostvarena je konstrukcijskom igrom i kontrastima. Unutar njezinog tijela sakrivena je simbolika, kodni znakovi, daleka sazviježđa.

Progovarajući o ženi umjetnica sažima njezinu jačinu, ali i nježnost, virtuoznost i eleganciju. Slike objašnjava tekstom, autorskim uratkom, to je priča o razvoju, putovanju, o životu i izmaštanoj gradaciji razvoja svijesti, začudnim susretima i sinergijama s prirodom. Taj spoj Ana Pavičić vizualizira dočaravajući kretanje u cjelini pa su prizori puni nemira, simbolike i metafora. Unutar radova vidimo slobodan duh umjetnice, neograničen puls stvaranja i bezgraničnu slobodu prostora i mašte unutar kojega bivstvuju njezine figure, nesputane žene koje se svojim zanosnim pokretima uzdižu iznad svijeta, prošlosti i tradicije.

Jasna Rodin, mr.sc.

ŽENSKI LIK U POKRETU

I bijaše stvorena žena božica u nepredvidljivom svemiru, skrivena na najtajnovitije mjesto i ona je znala da tu mora strpljivo čekati, živjeti i biti nemoguće poslušna i mirna ... (Imperfekt, prošlo nesvršeno vrijeme).

Netom, zatim u točno određeno vrijeme bi stvoren muškarac, sasvim nježno i tiho; (aorist – prošlo svršeno vrijeme).

Nepoznatog lica na posve stvarno i nepoznato mjesto na Zemlji „ostao“ je prestravljen, osvrnuvši se oko sebe, ono što je vidio, osjetio je nevjerojatan strah.

Instinktivno je počeo lutati, lomeći grane, kidajući lišće ..., dok nije naišao na vrlo stjenovit, surov krajolik s malo raslinja, trošio je nezamislivo mnogo energije ne shvaćajući da je izrazito iscrpljen, gladan i žedan.

Počeo se kretati sve sporije, dok odjednom ispred sebe nije ugledao ogromno ledeno, bijelo polje. Stao je. Bilo je hladno, a on to nije osjećao. Bio je bos, tlo je bilo klizavo, nije mogao dalje.

U to vrijeme, sasvim neshvatljivo tiho, nježno kao transparentna pahulja, neslućene i nerazumljive, nekodirane opreznosti i na točno poslanoj udaljenosti, ispred njega se pojavila, ta tajanstvena božica nevidljivog tijela, zračeci fluorescentno bijele boje, odašiljajući neshvaćenu životnu energiju, nerazumljive topline. Stajala je tu mirno i snažno, tiho.

On, uopće nije osjećao tu energiju; ona je jednostavno fluidno nestala, bez ikakvog zvuka i značenja.

Ležao je na jednom mjestu, do sada na prijašnjem putu, nevjerojatno dugo vremena.

Samo se jedna životinja sažalila nad njim, to je bila zmija, nježno je iz svoje čeljusti ispustila jabuku, koju nije pojeo, da mu daje barem malo snage. Tada je zmija silno otvorila čeljust i snažno ga ugrizla za vrat.

Otrov se njegovim tijelom brzo širio dajući mu takvu vrstu energije; u trenu je raširio oči i po prvi put u njemu se javila misao – moram ići dalje.

Tada, je ispred sebe ugledao neviđeno prostranu pustinju. S lakoćom se kretao. Naišao je na oazu i na malo jezero, kleknuo je, sagnuvši se nad tom kristalno čistoj površini, ugledao odraz svog lica, ostao je prestravljen refleksijom, osvrnuo se i ugledao svega tri stabla. Na jednom su rasle marelice, od kojih su tri pale na tlo.

S lakoćom je prevalio pustinju.

A zatim, se pred njim prostirao ogromni, beskrajni ocean, zavidjevši delfinima koji su pljuskali oceanskim morima, potpuno užasnut, mahnito je plivao.

Odjednom je ugledao otok koji je bio na udaljenosti svega tri marelice do njegova puta. Počeo je tonuti; samo se jedna životinja sažalila nad njim, jedna snažna kornjača, na svojim ga je leđima nosila tik do morske obale.

Morski valovi potaknuli su ga da krene dalje. Stigao je do šumovitog predjela i rijeke. S velikim naporom preplivao je na suprotni kraj rijeke.

Tu je ugledao drvo, pored kojeg je raslo ljubičasto cvijeće. Ubrzo je stigao do planinske litice, a kad tamo - ispred njega proplanaci, gore, livade. Ozračen, nesvjesno, energijom ljubičastog cvijeća, počeo se koncentrirati, načinio je trokut pomoću otkinutih grana i lijana.

Čekao je povoljan trenutak za let, a to je bila hladna zima kada pušu moćni, snažni vjetrovi.

U drugo vrijeme popevši se na trokut letio je, nošen snažnim vjetrovima do „druge“ litice.

U treće vrijeme izrasle su baš tamo šumske jagode, na njezinim malim listićima šutjela je čista izvorska, blaga rosa.

Samo se jedna životinja sažalila nad njim; mala bubamara, izvela je takav čaroban ples da je on pojeo jagodu i popio kap rose.

To mu je dalo takvu do sad neviđenu životnu energiju da je počeo spavati.

U to vrijeme sasvim neshvatljivo tiho, a istovremeno toliko točno, nježno kao transparentna pahulja, neslućene, nerazumljive, nedekodirane opreznosti na točno poslanoj udaljenosti ispred njega se pojavila ta tajanstvena božica; dok je on spavao ona je posula prah neshvaćene životne energije, po njemu i tada je nestala; a on se neprestano budio i nije morao više putovati; već je spavao i budio se po svemirskom zakonu ispravne životne energije.

Ana Pavičić

A. P. 1916

ANA PAVIČIĆ rođena 1976.
godine u Rijeci. Diplomirala
na Akademiji primijenjenih
umjetnosti Sveučilišta u Rijeci, na
Odjelu likovne kulture s izbornim
kolegijem slikarstva, kod prof.
Ksenije Mogin. Do sada je imala
dvije samostalne izložbe te
sudjelovala je na više skupnih
izložbi i likovnih manifestacija.
Članica HDLU Rijeka od 2007.
godine.

Izdavač:
Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka
Rijeka, Korzo 28/II, Tel: 051/332-494, 338-809

Za izdavača:
Damir Šegota

Organizator:
Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka

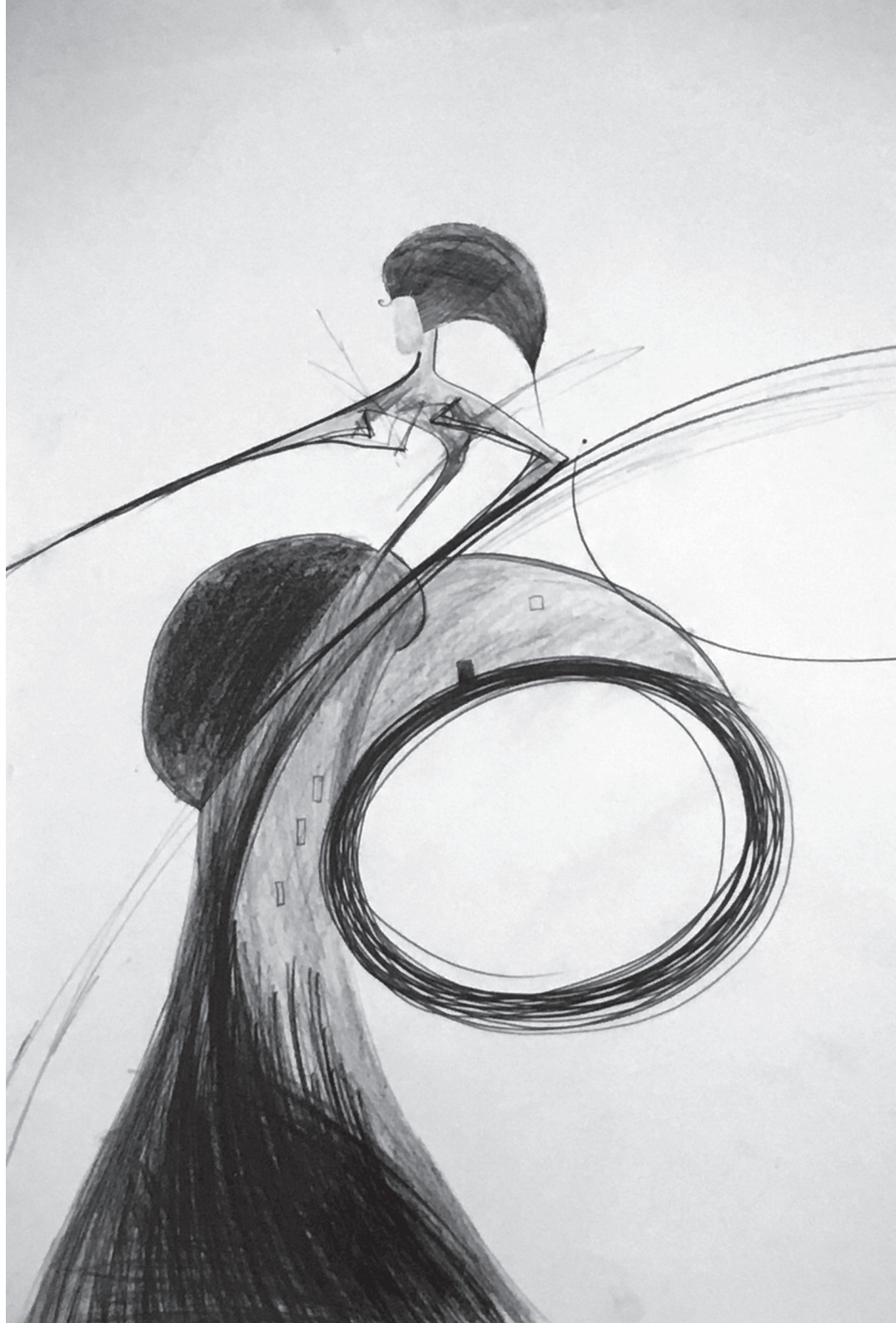
Oblikovanje kataloga:
Branko Lenić

Tisak kataloga:
Zambelli

Br. kataloga:
5 / 20

Naklada:
100 komada

*Izložba je realizirana sredstvima:
Odjela gradske uprave za kulturu Grada Rijeke
Ministarstva kulture Republike Hrvatske
Županije primorsko-goranske*

Galerija
Juraj
Klović
Rijeka

Rijeka
Verdijeva 19b
3. 07. do 17. 07. 2020.